

MILAN PETEK

Kako ubiti vampirja

Je to posebna štoriija, arhivirana v sodnem spisu, stoprocentna reč. Ibro Z., nesrečnik iz Bosne, je priromal v Slovenijo v začetku osemdesetih, v to obljubljeno deželoo, Ameriko za njega in podobne, ki so jih gradbena podjetja hodila iskat dol v Jugovino, z avtobusi direktno v njihova sela. Niso bili izbirčni ti menedžerji, jih niso zanimali papirji in šole, kje pa, so dečki morali pokazati, kako znajo pljunit v roke, prijeti za lopate in krampe, to je bilo glavno.

Ibro je znal, je bil močan v rokah, žilav, je lahko po cel dan krampal in lopatal, pa se ni pritoževal. Glavno, da je bil na koncu meseca keš, drugega ni jebal. Tam doli po selih bi lahko samo pasel ovce. Zdaj pa je bil džek, ki se je dvakrat ali trikrat na leto pojavil tam doli, kot stric iz Amerike in je bil glavni. V farmericah direktno s tržaške tržnice in majico *USA University*. Si jih je kupil deset komadov istih, so se mu dopadle te majice, mater so se mu dopadle. Vse iste barve, plave s srebrnim napisom. Mega. Je potem paradiral po vasi in ljudem plačeval pijačo, da si bodo zapomnili Ibra. Pa so si, so si morali, je bil v tistih dnevih najglasnejši. Je v gostilnah galamil do konca, pa mu ni noben nič rekel, se ve, kdo je glavni!

Si ga je zapomnila tudi Nisveta, sedemnajstletnica iz vasi. Sta se parkrat srečala na cesti, nič drugega, se malo gledala, rekla nekaj o vremenu, ga je malo vprašala, kako je v Sloveniji, pa sta takoj vedela, da se je med njima nekaj zgodilo. Sta imela oba knedel v grlu, ko sta si rekla adijo. In ko se je vrnil nazaj v Slovenijo, je Nisveta vsaki mesec poslal kartico s tipom in žensko, ki se mu topi v objemu. Da se ve. Na drugi strani je samo napisal *Lep pozdrav! Ibro*. Je bilo vse jasno, brez veze še kaj pisarit. Pa tudi ni imel cajta, je moral delati, zvečer pa je bil preveč sfukan za daljšo pisarijo.

Drugo pomlad je v barako privlekel še Nisveto, svojo ženo. Sta se pozimi, ko je bil mesec dni doma in so imeli v podjetju kolektivni dopust, vzela. Zdaj je še ona probala okusiti novi svet. Dobila je delo kot čistilka na železnici, in to je bilo dobro za začetek. Je prvič v življenju dobila svojo plačo. Hu!

V petih letih sta spravila na svet dva otroka, se prebila na listi za socialna stanovanja na prvo mesto in se preselila v blok, v trisobno stanovanje. S pralnim strojem in barvno televizijo. Se je Nisveta naučila jezika, naredila večerni tečaj za šiviljo in menjala službo. Zdaj ni več čistila sekretov po železniških postajah in vagonih, je hodila v fabriko šivat, za stroj. Je bilo to dobro delo, bolj nobel. Ampak v dveh izmenah. Jebi ga, je pa bilo boljše plačano! Sta si pa zato lahko opremila otroško sobo in nabavila kuhinjo marles na kredit. Brez njene plače ne bi šlo. Je začelo v Ibrovi firmi škripat, so začeli govorit o odpuščanju, sranje se je pripravljalo, jasno. So delavci začeli one iz Jugovine gledat po strani, bi jih zdaj najrajši spokali z istimi avtobusi nazaj, v njihova sela, mater jim, tem čifurjem –!

Potem se je firma sesula, nekaj zanič poslov, pa je šlo vse k vragu. Zdaj so bili vsi na cesti, eni in drugi, brez pardona.

V začetku jima je z Nisveto še kar šlo, je bila tu denarna pomoč, Ibro pa je znal pljunit v roke in zgrabit za delo, če ga je le kdo prosil. So ga v začetku, potem pa vsak mesec manj. Ga je začel srat, to je bilo tisto. Se mu je svet malo sesuval, kamen po kamnu, dan po dnevu, on pa je vse bolj pil. Nažiral se ga je, kot svinja je hodil zvečer trd domov. Kar je zaslužil pod roko, je zagonil po bifejih, s svojo klapo. Z zemljaki. So si imeli marsikaj za povedat, je bila večina brez dela in denarja. Tako kot Ibro. Zdaj mu je Nisveta morala dajat svoj denar, je zaglavlil v pijačo sto na uro. Se je ona probala večkrat pogovorit z njim, ko je bil trezen, pa ni šlo. Je ni jebal petposto, mu baba ne bo komandirala in rezala kruh! Je morala dati denar takoj na mizo, če ne, je padlo. Jo je običajno premlatil najprej zvečer, ko se je ob enajstih, dvanajstih priklatil domov, zjutraj pa še enkrat. Samo če ga je malo bolj postrani pogledala, pa je že začel pizditi. In če je poklicala policijo, je potem, ko so se policajci pobrali, še bolj nasrkala. Je vse to bilo brez veze, ji nobena socialna služba ni mogla več pomagat. Je Ibro vsako tako z občine takoj nagnal. Boli ga kita za cel svet, v svoji hiši je on glavni. In je namlatil Nisveto, ki mu je spravljala te ljudi na vrata, mater jo je namlatil, da je bila štirinajst dni na bolniški. In če bo komu pisnila, bo obema mulcema prerezal vratove, ji je še obljubil. Sta mulca, pet in sedem let sta že imela, bila na njeni strani. Sta ga cvikala kot hudiča, sta rajši spizdla iz hiše kot pa bila z njim. In ko je mlatil Nisveto, sta takoj lavfala po sosede, mulca mala. Sta kapirala, za kaj gre. Da bodo vsi najebali, jim je zdaj obljubljal, vse bo poklal, ponoči, ko bodo spali. Ha!

Nisveta je že začela malo noret, šla je skrivaj po sodnijah, policiji, vse socialne službe je dala skozi, pa ji niso mogli pomagat; bi morala odit od Ibra, ga pustit, it z deco stran, to so ji rekli. Ampak, mater jim, kam naj gre, je tu imela delo, plačo, od katere so vsi živeli, naj gre spet v kakšne barake, kam naj gre za boga milega!

Doma pa je Ibro že začel brusit nože. Sredi noči, ko je prišel domov, je lepo potegnil iz miznice nož, tisti najdaljši, tridesetcentimetrski, in ga začel brusit. Počasi, brez sile, je imel vso noč na razpolago. Drsal je kamen po jeklu, vse

drugo je bilo tiho, mir je bil, on pa je lepo brusil svoj nož in ga probaval na svoji roki: je moral biti oster kot britev, odrezati dlake kot keks, tak je moral biti.

In je brusil dalje. Nisveta in deca pa so se tiščali v otroški sobi. Otroka sta že spala, ona pa je trepetala. Je čakala, kaj bo, ko bo brušenje potihnilo. Se bo Ibro prikazal na vratih z nožem – o bože mili, pomagaj!

Pa Ibro ni vstopil. Le vsako noč je lepo brusil svoj nož. Še vedno ni bil oster po njegovem okusu, je bil izbirčen Ibro, jasno. Je Nisveta že pred dnevi skrila vse nože, a ne njegovega. Ga je imel skritega, na sigurnem. In ko ga je Nisveta lepo prosila, naj jih ne trpinči, ali pa naj zakolje samo njo, otroka pa pusti pri miru, jo je samo mahnil, da se je zrušila. Mu kurba babja ne bo komandirala! Je že zvedel, da se goni z delovodjem tam na podjetju, ja, bo oba spravil v red! Zakaj je po sihtu ni takoj domov, zakaj? In kavsati mu že ni dala par mesecev, ji njegov tič več ne diši, ima dovolj drugih, jasno! Ampak njega ne bodo imeli za budalo, se mu na ulici režijo v ksiht ljudje, ga čudno gledajo, ker pusti, da se mu baba kurba, njemu, mater ji! Pa jo je še enkrat mahnil, prasico! In zbrcal na tleh, v pičko, ki jo nastavlja drugim, mater jim!

Bi jo takrat pogazil, zjebal do konca, če ne bi prilavfali sosedje in ga zvekli stran. Se je slišala pizdarija iz njegovega stanovanja po vsem bloku. In ko so hoteli poklicati rešilca in policijo, jim je Nisveta rekla, da je že v redu. Da z njo ni tako strašno, je že malo navajena, mulca pa se ni taknil. To je bilo glavno.

Cel teden si je na bolniški lizala rane. Ibro je zjutraj izginil, vračal pa se zvečer. Kot običajno nalit do amena. Je bil trd, ampak ne dovolj, da bi zaspal. Spet je začel svoj štos z brušenjem noža, po dve tri ure ga je brusil. Je bil nož že oster, je kar dobro bril njegove dlake na roki. Je počasi bil zadovoljen z njim. Ja, še malo, pa bo zarezal prasico! Goltanec ji bo prerezal, lepo spustil kri, pa bo. Ji je to že stokrat povedal, eno in isto, pa še tamala dva bo spravil v red, mater jim! Bo naredil konec vsem tem pizdariam!

Zdaj je Nisveta še bolj norela, si podajala kljuge od socialne do policije in sodnije, lazila vsepovsod, ljudje, pomagajte mi, jebenti, pomagajte, pa je bilo vse en kurc vredno.

Bi oni na policiji in sodnji stopili v akcijo, če bi jo Ibro res zaštilal, jebes to, samo brušenje nožev, to ni nič, še kurčev indic ni, kaj šele dokaz, samo zaradi tega še ne moreš spraviti človeka v čuzo, je zdaj demokracija, jebenti, imaš takoj cajtnge pa vso ostalo sranje na glavi, in še na koncu ti rečejo, da človeka diskriminiraš, ker je Bosanec, bi našega ne zaprl in tako jebal, ja, vse si izmislilo, vsega hudiča!

Pa se je Nisveta pobrala nazaj domov, ji ni preostalo drugega. Še drugim babam, tudi Bosankam, se ni mogla potožiti. Jim je parkrat povedala, kakšen je Ibro, da pije in nori po cele dneve, tudi za nož jim je rekla, pa so se ji babe samo režale.

– Brez veze, Nisveta, so ji rekle, ti lepo Ibrotu skuhaj večerjo, da se naje, pa še pofukat mu daj, pa bo, dedcem do drugega itak ni! In lepo te prosimo, ne drkaj ga stalno okoli te gostilne, pač človek pije, so naši dedci isti, pa ko jih

jebe! Se tu pa tam malo razpizdijo, kar tako, brez veze, te mahnejo, drugi dan pa je vse v redu, še mulcem sladkarije prinesejo domov, so vsi sladki, pa mu lepo skuhaš, zvečer pa, če mu paše, naj te fuka, daj samo noge narazen, koji kurac te stane to, Nisveta, pička smotana ...

Tako gre Nisveta po ulici proti svojemu bloku, sobota je, november, sonce sije in sploh ni mrzlo, je kar fajn vreme, celo malo pretoplo za ta mesec, ljudje so na ulicah, so že pojedli svoja kosila, zdaj se sprehajajo, še lazijo sem pa tja po trgovinah, posedajo pred bifeji, pijejo kafe, čakajo, mularija liže sladolede, vse je OK, mater jim! Ta kurčeva sobota, ko je morala delat v fabriki, je za vse OK, le njej je slabo, je od jutra imela v glavi samo, kaj bo z njenima otrokoma, sta ostala sama z Ibrom, ona pa je morala na posel, drugače ni šlo, bi sicer udarila plavega, pa si tega ni smela privoščiti, so ji šli v fabriki že itak na roko in je delala le prvo smeno, od sedme do treh, je potem lahko zjutraj odpeljala mularijo v šolo in vrtec, popoldne pa ju na poti domov pobrala, vzela nazaj v svoje varstvo. V vsaki roki enega ju je skoraj vlekla naprej, po ulici gor, do njihovega bloka, ker sta se otroka upirala, sta dobro vedela, da sta z vsakim korakom bliže sranju doma, tistemu njihovemu privatnemu peklu za štirimi stenami.

Ampak to soboto ni šlo tako, je morala v fabriko in mularijo pustit v hiši, ju ni imela kam dat, kje pustit, in sta še spala, ko je v temi odšla iz bloka. Tudi Ibro je spal, v dnevni na kavču, kot vedno, tako kot je oblečen prišel ponoči domov, le deko si je ogrnil, televizija pa je šumela. Ugasnila je televizijo in se pobrala iz hiše, kot kak hudodelec, kot da bi koga umorila, jo je pekla vest, je imela v glavi sliko samo svojih dveh otrok, kako še spita, stisnjena eden ob drugega, in ona, mati, ju je zapustila, izginila po tiho iz toplega gnezda. Zdaj sta prepuščena sama sebi, ta njena mladička, bože mili, osem ur bosta brez nje, osem ur ne bo vedela, ali sta še živa, ali pa jima je Ibro že prerezal vratova, v spanju, in zdaj ležita dalje, stisnjena skupaj, odprtih oči in odprtih goltancev, že zdavnaj se jima je iztekla kri in bela sta kakor steni in tiha, niti ne pisneta, čisto nič, je konec vsega, ji nikoli več ne bosta rekla mama, jo zgrabila za roko, se stisnila k njej, ker vesta, da sta pri njej na sigurnem, mater da sta, samo proba naj kdo kaj, tudi Ibro, pizda mu materina, če je kaj naredil otrokoma –!

Na dvorišču ni njune dece, tisti iz bloka se igrajo, lovijo, a njenih dveh ni. Vpraša sosedovo tamalo za svoja, pa tamala nič ne ve, ju danes še ni videla.

Stopnišče je prazno, popoldanska gluhotla vlada po bloku. Vrata v stanovanje so zaklenjena, dvakrat, tako kot jih je zaklenila zjutraj. Odklene. Vstopi. Tišina, zafukana tišina diha iz vseh prostorov, rolete na oknih so še dol, nobene luči, nič radia, nič televizije, nič prižganega. Vse je mrtvo, ta svet odznotraj vežnih vrat je mrtev, odrezan od življenja na ulici, vpitja mularije pred blokom, to je grobnica, mrzla, ledena, ker nihče ne kuri v šporhet, ker se v tej kurčevi grobnici ne kuri, ker se mrtvakom jebe za toploto.

Gre po hodniku. V temi otipa stikalo in prižge luč. Na obešalniku sta bundi, od dece. Njuni edini bundi v hiši. Spodaj športni copati. S tistim hodita v šolo in

vsepovsod. Drugega še nimata. Za zimo jima še ni kupila čevljev, ni bilo denarja. Zdaj pa – o bože mili, bože mili, kaj je z otrokoma, kjer sta ta njena drobiža!

Nisveta je zadeta, kot bi spila tri šnopse na eks, jo je zadelo, ker ne čuje mularije, pa bi jo morala, saj nista mogla iz hiše, ne da bi se oblekla, obula, gola že nista šla ven, v tisti pižami, kot ju je pustila zjutraj. O, mater, mater, to je to, zgodilo se je tisto, kar je imela ves dan pred očmi! Prasec jima je prerezal vratove še v postelji, ko sta spala, s tistim nožem, ki si ga je brusil, ja, to se je zgodilo v teh kurčevih osmih urah, ko je ona morala v jebeno fabriko, pustit otroka sama, ker drugače ni mogla. Je mislila, da ne more, zdaj pa ima pizdarijo! Ne daj bože, o bože, bože mili, da je vsega konec!

Nož zagleda na kuhinjski polici, ni skrit, je še malo moker, nekdo ga je umival pod vodo, pa ne zadosti, se še koščki rdečega držijo ročaja. V pomivalnem koritu so kaplje krvi, par skritih kapljic, ji to ne uide. Je zdaj kot lovski pes, gleda in voha naokoli. Od kod kri na nožu, pizda mu materina? Je res zaklal njeno deco? Se je to v resnici zgodilo? O bože, o ljudje, pomagajte, saj to ne more biti res! Ampak tu je nož, kri, dece ni čut v hiši, ven nista šla, vse je tiho in hladno, kot da je že med mrlič. Še malo, pa bo tudi ona mrlič, jo čaka nož, ga je oni kurac namerno nastavil, da ji bo jasno, koliko je ura, da ji bijejo minute, ne! – koji kurac minute! – sekunde ji tečejo, zdaj bo od nekod planil nadnjo iz teme, pa ji prerezal vrat, vse tako kot ji je obljubil, ta krvoses!

Pobere nož. Ta nož jo čaka. Pa naj, je itak zdaj vse brez veze. Mater mu, zakaj ni ostala doma, zakaj? si drka v glavo eno in isto. Zakaj? O, mater –!

V dnevni najde Ibrot. Spi pri zaprtih roletah. V poltemi vidi na mizi dve flaški piva in pepelnik s čiki. Sliši enakomerno dihanje, človek spi. Je zaklal deco, zdaj pa mirno spi, čaka nanjo, da se vrne iz fabrike in dokonča posel. Jasno, mater mu zafukano! Ampak – zdaj – zdaj – zdaj bo videl svojega boga!

Ne prižiga luči, nima smisla. Gre po tiho do kavča, po prstih, kot roparica, plen jo čaka na kavču, spi na hrbtu in prsi se mu dvigajo in spuščajo, te zafukane prsi, iz njih bo zdaj izrezala srce in ga vrgla cuckom, ja, to bo storila, da bo enkrat vsega konec ...!

Dvigne nož in ga zarije na sredbo Ibrovih prsi, jeklo zaškrta ob kosteh, ona pa se obesi na nož in ga poriva do konca, tistih petindvajset centimetrov rezila, nabrušenega kot britev, pa gre do konca, reže pred sabo vse živo, žile, kite, kosti se lomijo, ona pa tišči nož do ročaja v prsih, Ibro se dram, tuli, hoče zamahniti z rokami, pa več ne more, niti malo se ne more dvignit, je prišpičen h kavču, kot debela mesarska muha, ki so ji v rit špiknili slamnato bilko, zdaj se lahko le še malo nemočno premetava, grgra kri, ki mu udarja skoz usta, in vsega je konec, mater mu, da je vsega konec!

Nisveta ga gleda: telo pred njo se je umirilo, skoraj ne more verjet, da truplo ne bo stegnilo rok in jo s pestjo v lice, ne, saj to ni mogoče, ta zafukani peder je zdaj čisto mlahav, fertig, ga je zjebala do amena, ona, Nisveta, z njegovim nožem, ki si ga je nabrusil zanjo in za deco ...

Na vratih zaropota, nekdo odpira vrata. Dobro, zdaj ji je vseeno, se ji jebe, lahko je policija, bilo kdo. Dvigne se in gre v hodnik. Na hodniku sta otroka, njena – petletna Jasmina in osemletni Ermin. Živa in zdrava.

– Mama, mama, gremo na sprehod! zavpijeta, ko jo vidita. Sta vesela, da jo vidita. Pejmo, pejmo! Bi rada čim prej izginila iz hiše. Vesta, da je tam notri nekje foter, če se zbudi, bo takoj scena in ne bodo mogli več nikamor. Vlečeta si nase svoji bundi in se obuvata.

– Aha, kje pa sta bila do zdaj? ju sprašuje Nisveta. Kje, zaboga milega?

– Pri sosedovih zgoraj, pravita ta mala dva. Smo se igrali. Jo malo začudeno gledata. Kaj je mami, kaj?

– Pejmo, pravi Nisveta. Nič v dnevno, kar takoj ven!

V dnevno ju ne spusti, nimata tam kaj iskat, o tistem mora še razmislit, bo že videla, kaj napraviti, zdaj grejo ven na sprehod, in to je vse. Odidejo. Nisveta za sabo zaklene vrata.

Je bila to lepa sobota popoldan, čisto resno, sonce je še grelo kot sredi oktobra, topli jug je malo popihal in dvignil pesek z ulice, ampak to ni nobenega motilo. Ljudje so se sprehajali po mestu, po tistih dveh ali treh ulicah, kjer je na vsaki strani nekaj izložb, in gledali v tiste razstavljene špagete in makarone, oboje porumenele od sonca, pa uvožene mikserje in jesensko garnituro čevljev pa še kakšno malenkost, drugega pa itak ni bilo.

Ampak Nisveti se je dan zdel čudno lep, vse je bilo mirno, nekam slovesno, praznično; ljudje, ki jih je srečevala, so bili praznični, zadovoljni, veseli, smejali so se, bili glasni, mater, so bili glasni, če bi se ona kdaj na ulici tako zasmejala, bi jo lbro takoj okoli gobca, se ni spodobilo to za babo, da se tako reži. Se ji je zdaj zdelo, da pa mora biti neki praznik v bližini, saj ni mogoče, da so ljudje zadovoljni že zaradi tega, ker sije sonce in ker lovijo zadnje lepe dni pred jesenskimi meglami. A je mogoče to, samo to? se je spraševala.

Otroka se nista nič spraševala; sta veselo čebljala, zadovoljna, ker sta zunaj, ker je tu mama, ker sta dobila v kiosku sladoled, zdaj pa so bili na poti dol k reki, kjer bosta lahko metala kamne na drugo stran in kjer bosta sigurno srečala še kakšnega drugega mulca, bo lep žur tam doli, potem pa še lahko dobita kakšen pomfri, če bo mama zadovoljna, je zdaj močno živčna, kadi čik za čikom, ampak saj kadi stalno, to pa potem ni nič čudnega ...

Vse se je zgodilo, kot sta skalkulirala ta mala dva, bili so kamni pa druga mularija ob reki, mama ju je pustila pri miru, sedela je pri mizici pri kiosku, spila tri kafete, ko sta onadva pobasala še vsak po en pomfri. Zdaj pa je sonce zahajalo, krvavo se je rdečilo na obzorju, je bilo treba it domu, tja gor v ono ulico, v stanovanje v drugem nadstropju, hu!

Dva bloka prej se je Nisveta odločila, zavila v enega od vhodov in poklicala kolegico iz fabrike. Tisto, kateri je smela povedati za lbrove pizdarije. Je ta ni nič nadrla, ji nič solila pameti. Se ji je včasih še sama ponudila, da gre z njo domov, da je lbro ne bi premlatil, ker je zamudila tistih deset minut za kafe in čvek.

– Bi mi počувala malo otroka, imam en opravek na policiji, ji je rekla.
 – Ni problema.
 – Mogoče kakšno uro, dve.
 – Je že v redu, Nisveta, kima kolegica. Je kaj narobe? jo sprašuje. Vidi, da je Nisveta živčna kot pes.

– Nekaj z Ibrom, zamrmra Nisveta. Eno sranje. Te bom poklicala. Ta mala, vidva pa bodita pridna, takoj pridem! naroči malima dvema.

Jasmina in Ermin prikimata. Jasno, da bosta pridna. Pri tej teti je bilo vedno fajn, so dobili vedno kakšne sladkarije na mizo. Hej, žura še ni konec!

Nisveta odide po ulici. Gre na policijo, se javi dežurnemu. Mu pove, kako in kaj. Dvakrat, ker oni istočasno gleda fuzbalsko tekmo po televiziji, pa ga ta ženska zdaj tu moti. Kima ji, kima, ve približno, da ima nekakšne probleme v familiji, jo mož premlati vsake toliko časa, ampak pri teh južnjakih je skoraj povsod isto, a redke babe se puntajo, rajši nosijo tiste svoje plave ksihte tiho, kot Kristus svoj križ, ta pa stalno nekaj pizdi, hodi na policijo pa na sodnijo, vse skupaj pa je en kurc vredno, je to ena folklorja pri teh Boskotih –

– Kaj si rekla? Nož? Kakšen nož, mater ti? zdaj zavpije dežurni. Mu je nož prišel na uho.

Nisveta ponovi tisto z nožem. Do natankosti, od trenutka, ko je vstopila skozi vrata, pa do tistega, ko jih je spet zaprla. Pet minut govori. Dežurni jo gleda, si tu pa tam nekaj zapiše; kako se piše, kje živi, kje dela in podobne štose. Sicer pa je jasno, da je baba zmešana, totalka, ampak stalno tvezi o tistem nožu, pička ji materina, pa ja ni res, da je zaštilahala svojega dedca, kot svinjo, pa ja ne nocoj, zdaj, da mu zjebe še tistih nekaj ur dežurstva, to tekmo, ki bi jo rad videl do konca, mater ji zafukano pijano –

– Ne, nisem pijana, odgovarja Nisveta. Vse to je resnica, kot zdaj tu stojim, pravi. Poglejte v tiste vaše prijave, kolikokrat sem bila tu, pa boste videli, vse piše noter. Me je Ibro hotel zaštilhati, mene in otroka, zdaj sem pa jaz njega!

Ta pove jasno, stoji za vsako besedo. Ne, to ni štos. Nazadnje pokaže še rokave od jakne – iste jakne, kot jo je imela, ko je prišla domov. Je pač to njena edina jakna za ven.

– Evo, so tu še malo krvavi flekci, kaže dežurnemu. Drobnri rjavi flekci na zelenem štofu.

– Ja, lahko bi šlo za kri, se odloči dežurni. Mater, da bi lahko šlo.

Ampak vseeno, ne bo delal takoj velike rabuke, pokliče dva policajca s patrole, naj gresta z Nisveto pogledat, kaj je v resnici v stanovanju. Ne bi rad gužve na postaji in strela v prazno. Ni norc, jasno, da ni! Ampak ko mu je eden s patrole že čez pet minut po UKV javil, da gre za veliko pizdarijo, da je en mrlič sred hiše, zaštilhan, kot prase in v krvi vsenaokoli, mu je bilo vse prekletu jasno. Zavrtel je številke na telefonu in javil na centralo, da rabi kriminaliste, inšpektorje, tožilca pa še koga. Ne, rešilca ni treba, dohtar pa naj le pride. Naj bojo v pol ure vsi na postaji. OK, akcija zdaj lahko steče.

Tu, na tej točki, bi se lahko naredila črta in konec. Se je zavrtil ves aparat in stvari so začele sedati na svoje mesto. Znane stvari, po znanih obrazcih in znanih paragrafih. Se ve, kaj se to pravi zaštihati človeka, mater, da se ve! Bo babnica morala en lep čas čuziti v arestu, se ne bo kar tako zmazala iz tega sranja, so se ljudje izrekli po oštarijah v tistih dneh. Skoraj kot stave, številke so padale kot pri lotu. Bo kasirala, baba, bo, stoposto! Zadetek v črno, nič presenečenja.

Pa je bilo presenečenje. Nisveta je kasirala, ampak po svoje; so jo zaprli v bolnišnico, med štiri stene, med norce. Je spadala mednje, so rekli, shizofrenija pač. Si je vse to sranje z Ibrotom izmislila v svoji glavi. Saj jo je kdaj že mahnil, to ja, ampak tisto z brušenjem noža in da jih bo poklal, je bilo samo v njeni glavi. Ena gola fikcija, nič drugega. Je Ibro res nabavil nož, s katerim je na koncu sam nasrkal, ampak z njim je klal živino ljudem po vaseh, je bil močan v rokah in mu je to šlo od rok. Je od zidarja presedlal k mesariji, pa kaj! In je tudi moral brusiti nož, seveda da ga je moral. Pa tudi skrival ga je, ko je videl, da se je Nisveta začelo rolati – pa kdo ga ne bi? In tisto soboto dopoldan je nož res bil krvav, ga je tudi umival pod pipo v koritu, ker je zjutraj, takoj za Nisveto, odšel od hiše in nekemu kmetu zaklal telico, jo obesil, potem pa se vrnil domu; bi zvečer spet moral tja, da žival razkosa. Se ve, kako se to dela, živali najprej prerežeš vrat, razkosaš pa jo dvanajst ur kasneje! Tako se to dela, ljudje, tako, je to klasika –!

Jela Krečič se je rodila leta 1979 v Ljubljani, kjer je obiskovala Gimnazijo Poljane in se po maturi leta 1997 vpisala na Fakulteto za družbene vede Univerze v Ljubljani, kjer ravnokar končuje zadnji semester kulturologije. Že od malega piše prozo in pesmi, svoje literarne izdelke pa je doslej objavljala v šolskih in študentskih glasilih.